

Елисавета Багряна

Поет

И все така – непоправим, авантюрист и скитник –
с очи разтворени широко, ненаситни,
отиваш. Дни и месеци без вести се губиш
и ще се върнеш пак в студена люта зима
да се кълнеш, че все така безпаметно ме любиш,
че радостта в света без мен е немислима,
че миналото е измама и кошмар,
а мисълта за мене като фар
е твоего корабкрушение огряла
и тук те е довела възроден и нов
за нов живот – без горест и раздяла –
в сияние на проста радост и любов...

Опиянен от чудните си думи,
повярвал сам, ще понесеш и себе си, и мене
през полюса на вдъхновеното безумие
към някакви несъществуващи селения,
към дивни острови, разперили зелени палми –
където хората са като ангели добри
и любовта е тяхното евангелие,
и грижата им е една – в зори
маслинови да веят вейки и да пеят псалми...

Да слушам – и сълза подър сълза
ще капят от очите ми полека,
както напролет от порязана лоза...
Къде е истината? И къде е щастието на човек?
О, думи, екзалтации несбъдни на поета,
които, утре път поел, самичък ще забрави!
Но кой би смял да обвини детето, дете
само измисля своите измами и им вярва?
Нима в това по-малко чисто е сърцето му?
В сърцето на поета вечно живо е детето.

И, ето, като сянка чакам вечерта,
когато вярващ, ласкав и сърдечен,
ще се завърнеш пак от път далечен
да палнеш погледа, като вечерница огрял,
на хоризонта бялата черта,
да ме опиеш с думи и със сънища неверни,
по-светли от далечните звезди вечерни...

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11745>]